

90 aastat Draakoni lendu

Tänavu tähistas Draakon klass oma 90. sünnipäeva suurejoonelise juubeliregatiga San Remos. Kuninglike peade ühest lemmikklassist räägib purjetaja Alar Volmer, kes on Draakonitel purjetanud juba üle kümne aasta.

TEKST ALAR VOLMER

📷 Eesti Draakon Liit, Aleksandr Abrosimov, Alar Volmer ja esakogu

Milles peitub saladus, et sellisel tehnilisel alal, nagu võistluspurjetamine, suudab mõni jahiklass jääda ellu ka meie tormiliselt arenevas tehnoloogias ja materjalide võidukäigus? Ühest vastust päris kindlasti ei ole, aga on erinevaid põhjuseid ja reeglipärasusi. Esiteks peab märkima purjeka suurepärasust ja ajale vastupidavat konstruktsiooni ning silmapaistvalt ilusat kuju. Klass sai alguse Göteborgi Kuningliku Jahtklubi poolt korraldatud võistlusel, et leida noortele inimestele sobiv odav skvääripurjekas. Võistluse võitis Norra läbi aegade silmapaistvaim jahikonstruktor ja purjetaja Johan Anker, mees, kellel ette näidata kaks olümpiakulda – 1912. aastal 12-meetrite klassis ja 1928. aastal 6-meetrite klassis. Huvitav on tõsiasi, et 1928. aasta Amsterdami olümpiaregatil konkureeris Johan Ankeriga tubli pronksmedaliga lõpetanud Eesti jaht Tutti V Nikolai Vekšiniga roolis. Eesti esimene purjetamise olümpiamedal!

Draakonipurjekas on 8,9 meetrit pikk, kuid veeliin sellest kõigest 5,65 meetrit. Laiust on 1,95 meetrit ja süvist 1,2 meetrit, malmist valatud kiil kaalub 1000 kilogrammi. Algselt olid jahid puudust, konstrueeritud kajuti ja kahe koiga, kuid päris kiiresti asendus kajut lahtise katusealusega. Esimeste Draakonite purjepindala oli 20 ruutmeetrit ja spinnaker ei olnud lubatud kuni 1938. aastani. Praeguseks on purjepind suurenenud 28 ruutmeetri. Muutunud on veel palju: jahte võib alates 1973. aastast valmistada klaasplastikust, alates 1970. aastast on lubatud metallist mastid, alates 1975. aastast on lubatud klaasplastikust

jahtidele paigaldada puutekk.

Draakon klassi tehniliste muudatuste märksõnaks on konservatiivsus. Mitte ühtegi uuendust ei ole vastu võetud kiiresti ja väga tähtsaks on peetud olemasolevate jahtide konkurentsivõimekuse säilitamist ning püütud vältida hinnatõuse. Raske öelda, kui oluline on hind oma ala tippudele, sest klassi regattidel osalevad nii kuninglikud isikud kui ärimaailma liidrid ja oma lemmikharrastuse pealt kokku ei hoita. Samas on ja jäävad Draakon klassi selgrooks tavalised purjetajad, kelle jaoks on Draakon elustiiliks ja läbi elu kestav sõprus normiks.

Päris kindlasti on Draakon klassi edu ja sära taga ka pikaajaline olümpiastaatus. 1948-1972 võisteldi olümpiaregattidel, aga ilmselt rõõvis Draakonilt olümpial osalemise võimaluse liigne konservatism uuendustega kaasa minemisel. Metallist mastid lubati 1970. aastal ja klaasplastikust kere 1973. aastal ehk just samal ajal, kui Draakoni koha olümpial võttis Soling. Praeguseks ei ole ka Soling enam olümpiaklass.

Draakon klassil ei olnud kerge pärast olümpiastaatuse kaotamist, paljud tugevad lahkusid klassist ja otsisid võistlusvõimalusi mujal. Draakon jäi püsima suuresti tänu taanlasest jahiehitajale ja tšempionile Börre Børresenile, kelle sihikindlus ja visadus klaasplastikust Draakoni valmistamise lubamiseks pörkus klassi tehnilises komitees paljude omanike konservatiivsuse vastu. Klaasplastikust Draakonite hoolduskulud on olulisemalt väiksemad kui puust valmistatud Draakonitel ja see lubas klassil edasi liikuda ning tasapisi hakkas osalejate arv võistlustel taas suurenema. Draakoni heas arengus on väga suur roll

Draakon klassi tehniliste muudatuste märksõnaks on konservatiivsus.

Jevgeni Kazakov
meeskonnaga.

Väga suured Draakon klassi fännid aga kasutavad siiani ka vanu, 1950-1960. aastatel ehitatud puust Draakoneid, mida on mitmeid kordi restaureeritud ja nende tulemused on suurepärased siiani.

tohi võtta aega rohkem kui 20 minutit, kõik trimivahendid olgu samades kohtades ja kergesti muudetavad, taglase ja purjede häälestamisjuhend olgu selgesti arusaadav ning paat olgu valmis regattide võitmiseks otse tehast tulles ilma meeskonna lisatööta.

Praeguseks on kõik tootjad neid soovitusi järgides enam-vähem ühel tasemel ja võistlemine äärmiselt tasavägine. Väga suured Draakon klassi fännid aga kasutavad siiani ka vanu, 1950-1960. aastatel ehitatud puust Draakoneid, mida on mitmeid kordi restaureeritud ja nende tulemused on suurepärased siiani. Küll peab märkima, et nende jahtide hoolduskulud kuuluvad hoopis teise suurusjärku kui klaasplastikust jahtide omad. Ilmselt on selliste jahtide elus hoidmise taga lihtne põhjus – armastus jahiklassi ja ilusa puutöö vastu.

VANAD VERSUS NOORED

Tõsi on see, et enamus Draakon klassi võistlejaid noorusega just silma ei paista, aga see ei ole absoluutseks reegliks. Rooma olümpiamängudel võitis kuldmedali Kreeka kroonprints Konstantin, kes oli siis vaid 18-aastane. Ka Hispaania kuningas Juan Carlos on Draakoniga olümpiavetel purjetanud. Draakonitel kohtab sageli peremeeskondi, kus isad poegade ja tütardega ühiselt kihutavad. 2018. aasta Austraalia meistriks krooniti aga Gordon Ingate, kes sündinud 1926. aastal.

Praegust olümpiapurjetamist iseloomustavad noorenemine ja trend akrobaatika poole ning see tendents ei anna paljudele veel parimas sportlase eas olevatele purjetajatele enam head väljundit. Samas on Draakon klass just see koht, kus kogemused maksavad ja nii ongi hulk hiljutisi tippe leidnud tee Draakonitele ning tänu neile on konkurents ülimalt tihe. Paljud jahiomaniikud palkavad kõrgeid tulemusi jahtides oma meeskondadesse endiseid olümpiamedaliste ja maailmameistreid. Siin on väike vastuolu amatööride ja proffide vahel, kuid tervikuna on klass rahul ja rõõmus tugeva konkurentsi üle. Viimasel ajal on Draakonitega liitunud paljud Star klassi võistlejad, näiteks maailmameistrid Mateusz Kuszniewicz ja Fredrik Lööf, kes on ühtlasi viimane Star klassi olümpiavõitja.

ka taanlasel Poul Richard Høj-Jensenil, kes on Soling klassi kuldmedaliomanik nii Tallinna kui Montreali olümpiaregattidelt ning lisaks suurele arvule muudele trofeeidele on tal kaks Draakoni maailmameistriitlit. Draakonipurjetajate hulgas on tema hüüdnimi The Man.

Høj-Jensen avas 1988. aastal Inglismaal firmas Petticrows Draakonite tootmise, seades eesmärgiks klassi standardiseerimise, et omanikud ei peaks kulutama liigset aega oma jahtide häälestamisele. Ta avastas üsna pea, et eesmärgi saavutamiseks peab hakkama tootma lisaks jahtidele ka maste ja purjesid ning aitama võistlejatel neid häälestada. Tema poolt alustatud uuendused on praegu klassi standardiks.

Poul Richard Høj-Jensen tõi välja kuus soovitud paadiehitajale: mast paiknegu õiges kohas, taglas olgu standardiseeritud, masti vahetus ei

Draakon klass tähistas tänavu oma 90. sünnipäeva 7.-11. oktoobril juubeliregatiiga San Remos.

VÕISTLUSKALENDER

Kui oled kord jahi hankinud, siis tahaks ju ikka võistelda ka! Vähemalt Euroopas on pea igal nädalavahetusel kusagil mõni Draakon klassi regatt. Suvel on atraktiivsemad piirkonnad Saksamaa, Šveits, Austria, Ungari, Soome, Rootsi, Taani, Holland, Belgia, Inglismaa. Alates käesolevast aastast toimub ka Eestis kolmest nädalavahetusest koosnev Eesti karikasari, purjetamise Eesti meistrivõistlused, kus sel aastal osalevad juba kümme jahti. Lisaks veel Seiko Cup, kolmapäevakud Kalevi jahtklubis ja Eesti Draakon klassi purjetajate liidu reedeõhtused ühistreeningud. Lähedal toimuvad Peterburi ja Helsingi regatid.

Täiesti uue hoo saavad Draakonid sügisel. Talvised regatiseeriad toimuvad Cannes'is, Palma de Mallorcal ja Vilamouras - ole ainult mees ja leia aega. Osalemise teeb lihtsamaks rendipaatide laevastik, sest oma paadi kolme sadama vahet vedamine on liialt aeganõudev. Talvised regatid algavad tavaliselt reede keskpäeval ja lõppevad pühapäeva pärastlõunal. Eestist on kahjuks talviste lennuplaanide tõttu suhteliselt ebamugav lõunas võistlemas käia, sest Tallinnast lennates kaotad kindlasti nii neljapäeva kui esmaspäeva, samas kui Kesk-Euroopast ja Inglismaalt saabuvad võistlejad neljapäeva õhtul või isegi reedel hommikuste lendudega ja lahkuvad pühapäeva hilisõhtul. Aga pole seegi eestlasi tagasi hoidnud – ikka saab mõni Eesti jaht regatidel osalemiseks talveks lõunasse viidud.

Sügis-talvine hooaeg algab traditsiooniliselt Prantsusmaa lõunarannikul Cannes'is Regatta Royaliga, mis oli algupäraselt küll mõeldud suurematele ja vanematele purjekatele. Draakon klass on seal omaks võetud ilmselt oma ilu ja klassikalise disaini tõttu, mis kantud samast vaimust kui need veel vanemad puujahid. Edasi liigutakse Garda järve äärde Torbolesse, mis on traditsiooniliselt Saksa, Austria, Šveitsi ja Itaalia purjetajate kohtumispaik, kuid hästi korraldatud võistlus on osavõtjate ringi laiendanud, nii et seal võib kohata ka venelasi, taanlasi, hollandlasi ja loomulikult ka eestlasi.

Kiiljahte võib jaotada kahte tinglikku kategooriasse – jahiklassid, kus meeskond on näoga purjede poole ja jahiklassid, kus enamus meeskonnast on

purjede poole seljaga. Draakon kuulub esimesse gruppi. Suur osa moodsaid kiiljahte ja ka meil Eestis enamlevinud avamerejahid, hoolimata nende mõõdusüsteemist, kuuluvad seljaga purjede poole purjetamise klasside hulka. Ei või öelda, et esimesed oleks paremad kui teised, kuid selles erinevuses peitub oma trikk. Jahtidel, milles näoga purjede poole istutakse, on igal meeskonnaliikmel kogu aeg näha purjed ja mast ning tänu sellele on neil ka oluliselt lihtsam mõista ja omandada häälestamise ja trimmimise põhitõed. See on seotud ka Draakoni väiksema meeskonnaga (maksimaalselt 4 inimest), kus kommunikatsioon on kiirem ja vahetum ning see lubab kiiremini kogu meeskonnal areneda. Suurematel seljaga purjede poole jahtidel käib trimmi- ja taktikaotsuste tegemine jahi ahtrist taktiku, roolimehe ja trimmeri koostöös ning võõrmeesteni ei pruugi see info isegi mitte jõuda.

JUUBELIREGATT SAN REMOS

Nagu juba eespool mainitud, tähistas Draakon klass tänavu oma 90. sünnipäeva 7.-11. oktoobril juubeliregatiiga San Remos. Huvi osalemise vastu oli kõrge, ametlikult registreerus 162 jahti. Eelmine suurem tähistamine toimus 75. juubeliregatil St.Tropez's, kuhu kogunes üle 250 jahti. Tänavust tähtpäeva plaaniti algselt Cannes'i ja siis Monacosse, kuid kumbki linn ei olnud nendel

Eesti mehed juubelil 2019.

kuupäevadel võimeline vastu võtma nii suurt hulka jahte ja nii viidigi juubeliüritus läbi San Remos. See on draakonpurjetajatele hästi tuntud koht, kuhu igakevadiselt kogunetakse Itaalia lahtiste meistrivõistlustele ja mis on olnud ka Euroopa meistrivõistluste korraldajaks.

Seekord olid kohale saabunud 26 rahvuse esindajad – meeskonnad Euroopast, Austraaliast, Aasiast ja Põhja-Ameerikast. Osavõtjad jagati kvalifikatsioonisõitudeks kahte alagruppi ja nendest edasi pääsenud jätkasid siis vastavalt kas kuld- või hõbelaevastikes.

Kuni Draakoni lahkumiseni olümpiaareenilt valmistati Pirital asuvas spordilaevade eksperimentaaltehases poole tuhande jahi ringis.

Draakon klassi üheks omapäraks on see, et ei vanus ega sugu ei sega kuidagi osalemist – osavõtjate hulgas leidis nii kogenumaid kui nooremaid. Osalejate oskuste paremaks ja täpsemaks mõõtmiseks peeti regati keskel võistlussõidud erinevates arvestustes: klassikaline, tšempionid, perekonnad, juuniorid, naised ja meistrid, lisaks üks võidusõit ühisstardiga. Kogu see erinäoline segu olümpiamedalistidest ja maailmameistritest koos täiesti tavaliste klubipurjetajatega andis lisaks võistlemisele tulemuseks väga sisutiheda suhtluse, kus jagati nii väärtuslikke näpunäiteid kui loodi sõprusuhteid. Ometi ei ole juubeliregatt päris tavaline *regatta*, see on siiski sünnipäev ning ka peomeeleolul ja vastuvõttudel oli võrreldes tavalise meistrivõistlusega kaugelt suurem roll. Ja Itaalias juba osatakse hästi sööta ja joota.

Olgu veel öeldud, et Eesti Draakon klass oli esindatud regatil heal tasemel – meie vanameister Jevgeni Kazakov koos Tallinna olümpiaregati hõbemedalimehe Nikolai Poljakovi ja Nõukogude Liidu Finn klassi tšempioni Nikolal Korjatchkiniga, värske Prantsusmaa meister Mihkel Kosk koos Markko-Rollin Põdra ja rootslase Jonas Ohlssoniga, Peterburi purjetajad olid palunud oma jahti roolima Eesti Draakon klassi purjetajate liidu aktiivisti Aleksei Žigadlo ja allakirjutanu osales Vene meeskonnas mängiva treeneri ja taktikuna.

Ei jäänud me seekord ka esikohata – Aleksei Žigadlo tüüris oma meeskonna klassikaliste Draakonite võidusõidus esikohale. Mihkel Kose meeskonna 29. koht aga räägib selget keelt meeste potentsiaalst.

DRAAKON EESTIS

Esimesed Draakonid saabusid Norrast Eestisse 1948. aastal seoses Nõukogude Liidu liitumisega rahvusvahelise olümpialiikumisega. Pirital asuvas spordilaevade eksperimentaaltehases alustati Draakonite tootmist ja kuni Draakoni

lahkumiseni olümpiaareenilt valmistati siin poole tuhande jahi ringis. Eesti osales regattidel kuuekümnendatel aastatel umbes 30 Draakoniga. Nõukogude Liidu meistrivõistlustelt kogusid meeskonnad medaleid Albert Käppa, Urve Jürjo ja Endel Kirsipuu juhtimisel. Meie praegusele aktiivsele purjetamisele Draakonitel on aga kõige rohkem mõjunud Jevgeni Kazakovi toimetamised. Ta alustas legendaarse Ernst Kuzmanovi juhendamisel 1963. aastal ja kerkis kiiresti parimate hulka, võites medaleid nii Eestis kui ka Nõukogude Liidu meistrivõistlustel. 1972. aastal osales Müncheni olümpiale pääsemiseks katsevõistlustel, kuid seal tuli tal tunnustada leningradlase Boris Habarovi paremust. Mõlemad mehed purjetavad aktiivselt siiani ja käesoleva aasta Eesti meistrivõistlustel oli Jevgeni ühe punkti ja ühe koha võrra hoopis Borisist eespool. 2019. aasta Eesti meistrivõistlusteks

Tallinnasse kutsutud Boris Habarovi käsutusse andis võistlemiseks oma jahti meie praeguse hetke kõige entusiastlikum Draakon klassi liige Aleksei Žigadlo, kes on aasta jooksul hankinud kaks vana, kuid heas korras Draakonit. Neist ühte ta annab kasutada teiste klasside purjetajatele, keda väga soovitakse näha Draakon klassis. 2018. aasta Eesti meistrivõistlustel, mis viidi läbi pärast üheksa-aastast vaheaega, osales kuus jahti ja võitjana väljus Mihkel Kosk. 2019. aasta Eesti meistrivõistlusteks rivistusid üles juba 10 Draakonit, neist kolm Venemaalt, üks Lätist ja kuus Eestist. Osavõtjaid oli servast serva – juba aastaid Eestis Draakon klassis purjetanud Dmitry Bondarenko tõi oma meeskonda 2018. aasta Euroopa meistrid Aleksander Shalagini ja Vadim Statsenko, mehed, kes juba aastaid maailma absoluutses tipus medaleid koguvad, ja kindel võit neile ka läks. Taas näitas suurepäraselt organiseerimisvõimet Aleksei Žigadlo, kes kutsus enda jahti roolima Eesti ühe parima roolimehe Mati Sepa ja abiks Match Race'i maailmameistri Björn Hanseni Rootsist. Lätist saabus Tallinna Eriks Masteiko legendaarsel Müncheni olümpial

kuldmedali võitnud vanal puust Draakonil, mida aitasid juhtida endised Venemaa koondislased Anna Basalkina ja Vlada Ukrainitseva.

Kuidagi ei ole võimalik üle hinnata Jevgeni Kazakovi panust Eesti Draakon klassi elustamisel, mis sai alguse 1996. aastal, kui Jevgeni leidis oma nõukogudeaegse puust Draakoni ja vana arm lõi taas lõkkele. Tallinna Kalevi jahtklubi töökojas sai jaht renoveeritud ja osalemine regattidel algas. Taas soojendas ta üles suhted soomlastega ning 1997. aasta Eesti meistrivõistlustel osales juba 10 jahti - kaheksa Soomest, üks Eestist ja ühel paadil kindel võitja Taani kroonprints Henrik koos mitmekordse olümpiavõitja Poul Richard Høj-Jenseniga roolis. Jää oli liikuma hakanud. Toetudes varasematele Draakonite ehitamise kogemustele, jätkas Jevgeni restaureerimisi, kuid alustas ka puutekkide paigaldamist Taanis ja Inglismaal toodetud klaasplastikust jahtidele. Tänu Jevgeni samaaegsele aktiivsele tegutsemisele ida suunal hoogustus Venemaal Draakonite areng. Edu tiivustas ja Jevgeni seadis endale uue ambitsioonika eesmärgi – tiitlivõistluse toomise Tallinna. 2000. aastal Londonis peetud klassi aastakoosolekul

õnnestuski välja võidelda korraldamisõigused 2004. aasta Euroopa meistrivõistlusteks, mille läbiviimine omakorda aktiveeris teisi Eesti purjetajaid Draakonitega liituma. Jahtide ehitamisega arenesid ka jahiehtajad ja meie parimad jõudsid kõrgele tasemele. Sellesse perioodi jääb ka kahe *cold moulding* tehnoloogiaga Draakoni ehitamine Sulev Küünarpuu poolt. Ühe sellise jahi tellijaks ja sellel võistlejaks oli Peeter Šaraskin, kes hiljem ka tippvõistlustel esimese kümne sisse pääses, kuid leidis pisut hiljem uued väljakutsed teistes klassides. 2009. aastal võitis Peeter Šaraskini meeskond Eesti meistrivõistlused, kuid siis läks jupp aega, enne kui klass taas tõusule pöördus.

Päriselt soiku Draakoni siiski ei jäänud – kolme Tallinnas asuva jahiga korraldati ühistreeninguid ja osaleti vahelduva eduga ka välisvõistlustel. Kõige tõsisemalt haaras härjal sarvist Pärnu mees Mihkel Kosk, kes tuntud nii avamere kui ka svertpaadi purjetajana. Kaks korda vedas ta ORC C-klassis Sugari meeskonna kenadele kohtadele. 2012. aasta maailmameistrivõistlustel Helsingis libises medalikoht näppude vahelt viimases sõidus, kuid 2013. aasta Euroopa meistrivõistlustel Rootsis said pingutused tasutud kuldmedaliga. Mihkel ostis Draakoni ja on sellega võistelnud Vahemerel ja Kesk-Euroopas alates 2013. aastast ja oma jahiga on ta avanud võimaluse paljudele huvilistele Draakoni proovimiseks. Mihkel müüs oma jahi 2018. aastal, aga patriootlikult siiski Eestisse, et meie laevastik ei väheneks. Ta jätkab Draakonil purjetamist taktiku ja roolimehe rollis erinevates meeskondades, kes tänu tema kogemustele tõstavad kiiresti oma taset. Septembri algul krooniti Mihkel Kosk Briti meeskonnas Prantsusmaa meistriks Draakon klassis.

Inimesed käisid ikka Pirital Draakoneid uudistamas ja mõned neist sõandasid ette võtta

Juba pikka aega tulevad uued Draakonid tehasest välja sellisel tasemel ja komplektis, et ostjal ei ole vaja teha muud, kui mast püsti panna, purjed tõsta ja stardiliinile suunduda.

ka võistlusreise Vahemes. Järsku tekkisid Eestisse uued jahiomaniikud – Markko-Rollin Põdra, Eduard Gorbunov ja Aleksei Žigadlo. 2019 lisandusid veel Tartu mehed Taavo Tenno ja Ardi Püssa. Nüüdseks on meil Eestis kokku kaheksa Draakonit, üheksandat omab Dmitri Bondarenko, kes sageli Tallinnas viibib ja meile konkurentsi pakub. Selline jahtide arv andis võimaluse ka Draakonite lülitamiseks Kalevi jahtklubi kolmapäevakute ja Seiko Cup võistlusklasside hulka iseseisva klassina.

Kindlasti on huvitav teada, kui palju sellise põneva purjetamisela jaoks peab kulutama. Asi on lihtne – uus paat koos käru ja purjedega maksab üle poolesaja tuhande euro. Aga alustama ei pea uuest, viimase aasta jooksul Eestisse ostetud Draakonite hinnad kõiguvad 15 000 euro juures, natukene siia-sinna sõltuvalt aastaarvust ja varustuse tasemest. Purjekomplekti saab Draakonile vähem kui 5000 euro eest ja algajate heameeleks on täiesti toimiv teise ringi turg, kus tipud müüvad suhteliselt vähekasutatud purjesid sageli rohkem kui 50% allahindlusega, sest nad tahavad tippvõistlustel pea alati uute purjedega rajale minna ja vanad ummistavad panipaigad.

Ise olen tõsisemalt Draakon klassis alates 2008. aastast, kui Jevgeni Kazakov kutsus Eesti meistrivõistlustele appi roolimeheta jahile. Täiesti ootamatult teenisime koos Lauri Tammiku ja Toivo Roosmaga ka kohe oma esimese meistritiitli. Lapsepõlvest on mees

seitsmekümnendatel peetud Kalevi jahtklubi juubeliregatt, kus meid, väikseid poisse Optimist klassist, päevaks Draakonitele kogemusi omandama võeti. Sattusin täiesti juhuslikult ühte paati koos meie legendaarse Draakonite arendaja Jevgeni Kazakoviga. Aasta oli siis 1972 ja see klass seob meid Jevgeniga tänaseni, sageli võistleme üksteise vastu ja palju kordi olen ka tema meeskonnas purjetanud. Aastal 2000 osalesime Jevgeniga Londonis klassi aastakoosolekul, kus abistasin teda Euroopa meistrivõistluste Eestisse taotlemisel. Koosolekul oli au kohtuda ka meie klassi presidendi Tema Majesteedi kuningas Konstantiniga eksilis. Nüüd, 90. juubeli valguses, tunduvad sellised juhuslikud kohtumised väga armsate ja südantsoojendavatena. **IV**

Alar Volmer, Kreeka kuningas Konstantinos II, Jevgeni Kazakov ja Carlos Ribeiro Ferreira Londoni Royal Thames Yachclub'is pärast Eestile Draakon klassi 2004. aasta Euroopa Meistrivõistluste kinnitamist (21. oktoobril 2000. a.)

JULGE OLLA ERINEV

Dehler

38

29 • 34 • 38 • 42 • 46

Baltic Cruisers OÜ

Pärnu mnt 232/8 | Tallinn 11314 | paadid@paadid.ee

Tel: +372 6 710 077 | Gsm: +372 5 266 640

dehler.com